

ærede Medlem for Hjørring Amts 3dje Valgkreds (Jungersen) — og til ham sluttede sig jo til Dels det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinisen) og nu den sidste ærede Taler — optraadte som Modstandere af den omtalte Værneskat, saa tror jeg, at navnlig det ærede Medlem for Hjørring har set noget forkert paa denne Sag. Efter min Mening kan der ikke være Tale om, at saadanne Folk, der ere aldeles utjenstdygtige eller lide af en eller anden Legemsfejl eller Skavank, som gør dem uskikkede ogsaa til borgerligt Arbejde, skulle svare Skat; det har vist aldrig været Meningen. Men f. Eks. at en, der havde en Taa, der sad lidt paa tværs af de andre Tæer, eller et Ar i Ansigtet, som ikke svækkede ham til borgerligt Erhverv, skulde svare efter Formue og Lejlighed en Skat, der vilde komme hans andre Kammerater i Samfundet til gode, derfor kunde der ikke være noget til Hinder. Af en saadan ny Skat er jeg overbevist om, at Befolkningen ikke vilde føle sig trykket, tværtimod. Lad os blot tage dem, der trække sig fri ved Sessionsudskrivningen, de ville langt hellere svare et vist Beløb end ligge inde som Soldater, hvor de ikke kunne tjene noget, men maa sætte et lige saa stort og maaske større Beløb til. Hvis det altsaa skulde lykkes det ærede Medlem, der indledede Diskussionen om denne Sag, at formulere et saadant Forslag, kan han gøre Regning paa min Støtte, fordi jeg finder en saadan Skat billig og retfærdig. Men naar det blev nævnt af det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle), at Underofficerer i Flaaden gik deres Vej, naar de ikke fik bedre Vilkaar, tror jeg, han har Ret i dette, som jeg tror, den højtærede Krigsminister har Ret for Hærens Vedkommende. Jeg vil ogsaa meget anbefale at komme til noget mere end blot at udtale Velvilje og at love, som det ærede Medlem for Hjørring gjorde, at de skulde blive behandlede med Velvilje.

Maaske maa det være mig tilladt at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister, som jeg tidligere har rettet til en af hans Forgængere. Det gaar ud paa, om den højtærede Minister vil være villig til at gøre Skridt til at skaffe nogen mere Lighed til Stede mellem Officerer og Underofficerer. For ikke mange Aar siden vedtog Rigsdagen jo en Lov, hvorefter de ældste Underofficerer fik Lov til at anskaffe sig selv Uniform — vi ere ikke naaede saa langt endnu, at de yngre Underofficerer have faaet Lov dertil. Men nu er det som

bekendt saaledes, at Officererne have deres Kendetegn paa Skulderen og Underofficererne paa Ærmet. Jeg tror, det vilde have stor Betydning, selv om det kan synes at være et mindre Spørgsmaal, om den højtærede Minister vilde medvirke til, at det blev ens, saaledes at man enten flyttede Underofficerernes Kendetegn, Distinktioner, op paa Skulderen eller omvendt, flyttede Officerernes ned paa Ærmet. Jeg er overbevist om, at det ikke vilde gøre Skade paa Aanden i Hæren; thi de arbejde dog alle mod det samme Maal: de ere Befalingsmænd, kun af forskellig Grad. Jeg kunde ønske at høre, hvorledes den højtærede Minister vilde stille sig til en saadan Henstilling.

M. Madsen: Da dette Lovforslag var til Behandling i Fjor, udtalte jeg mig saa udførligt derom, at jeg ikke skal komme videre tilbage dertil i Aar. Jeg prøvede dengang paa at vise, hvorledes Fortidens Underofficerer havde været, og hvorledes Nutidens ere, hvilken Udvikling der er foregaaet paa dette Omraade. Jeg talte om, hvorledes man tidligere betragtede dem delvis som en Pariakaste, hvorledes man fra mange Sider brugte — og bruger endnu den Dag i Dag — i haanende Betydning Udtrykket Underofficer, hvilket naturligvis skal betyde noget som en rask Fyr, men i høj Grad manglende Dannelse og saa fremdeles. Jeg søgte meget udførligt i Fjor i mit Foredrag at paavise, at dette ikke passer mere, og jeg skal derfor ikke nu komme tilbage dertil, saa meget mere som jeg er vis paa, at alle paa dette Omraade have saa megen Erfaring nu, at de give mig Ret i, at Forholdene, naar man tager Hensyn til de Kaar, hvorunder Underofficererne leve, have forbedret sig maaske i langt stærkere Grad end for andre Klasser. Man maa vel huske paa, hvor mange hemmende Baand der er for dem for at foretage en saadan personlig Udvikling, som nu en Gang er Betingelsen for at naa til et højere Dannelsesstandpunkt. Der er imidlertid et Par Ting, jeg gerne vilde paapege. Jeg skal ikke blande mig i den Debat, der er fremkommet om at knytte visse Betingelser til Lovforslaget, thi jeg antager, at det store Flertal, ligegyldigt til hvilket Parti man egentlig henregner sig, i sin Helhed i og for sig er enigt om, at Underofficerernes Kaar i høj Grad trænge til Forbedring, og er villigt til at gaa med dertil. Med Hensyn til Værneskatten skal jeg kun sige, at skulle Underofficererne vente paa Forbedring af deres Kaar, indtil